

DE BORGSOM

't Liep tegen de avond.

Doka Dewulf was reeds dikwijls buiten gaan zien, of haar echtgenoot nog niet kwam.

Ongerust stond ze met twee dorpelingen te spreken, toen ze in de verte een krijgsman zag aankomen.

— Een Fransman ! riep ze. Wat mag dat betekenen ! Mijn man is er niet bij. Bevend wachtte ze de vreemdeling af.

— Mijn man ! De meier ! vroeg ze heftig.

— Ik heb te spreken met u, antwoordde de krijgsman in gebroken Vlaams.

— Kom dan binnen !

De vrouw ging de man voor.

— Ik heb een brief voor la citoyenne... een brief, de meier mij heeft gegeven... s'il vous plait...

De Fransman, of beter Sander Daneel, reikte de brief over.

De vrouw brak zenuwachtig de omslag open.

Met kloppend harte las ze.

— 't Is een schande ! riep ze. Mijn brave echtgenoot, die nooit iemand te kort deed, wordt ginder als een dief behandeld.

— Pardon, citoyenne... de meier is niet een gevangene... l'affaire is niet onderzocht...

— Waarom laat men hem dan niet huiswaarts keren ? Ha, vreest men dat hij vluchten zal ?

— La loi, citoyenne... de wet !

— De wet ! Men handelt tegen de wet ! schreeuwde de vrouw verontwaardigd.

— Respect voor de Republiek, citoyenne... Respect voor de wet !

— Men zou beter doen wat meer eerbied te hebben voor eerlijke lieden.

Als men dieven en rovers grijpen wil, wel onze bossen krioelen er van, maar die laat men lopen.

— Citoyenne, ik kan niets doen aan die zaak... ik ken mijn plicht... men mij heeft gezonden hier... de meier vraagt geld... en ik wil vertrek onmiddellijk... ik niet bemin te reizen in de nacht... zeer onveilig hier !

— En men laat mij alleen !

— En gij hebt geen domestiques...

— Een onnozelaar, die nog banger is dan ik en een hovenier, die buiten huis slaapt. Maar hij moet hier overnachten.

— Arrangez cela gelijk gij wilt, citoyenne... maar ik moet vertrek.

— Ik zal u het geld geven.

De ingeboren gastvrijheid kwam bij de vrouw boven.

— Maar gij moet eerst wat eten en drinken... 't is een verre reis van Brugge naar hier en terug, zei ze vriendelijker. Ach ! wat een mens toch overkomt. De Republiek mocht ons toch wel wat vriendelijker behandelen.

Daneel nam gretig de gelegenheid om hier te eten aan. Niet dat hij hongerig was, maar aldus gaf hij zijn beide makkers, de twee spionnen, de tijd Bakelandt's bevel op te volgen en te stelen in 's meiers huis, wat waarde had en vooral de juwelen, die de roverkaptain aan zijn vriendin beloofd had.

De burgemeestersvrouw sneed brood en hesp en tapte een kan bier.

Eet zoveel ge wilt, 'k zal intussen het geld halen.

Daneel hield de ongelukkige nog een tijdje aan de praat door over haar man te spreken.

De hoef vertelde waar de meier logeerde, hoe hij zich in zijn lot schikte, wat hij gezegd had en nog veel meer, waarnaar de vrouw gretig luisterde.

— 't Is of ik boven iets hoor, zei ze eensklaps verschrikt.

— Wat zou dat kunnen zijn ? Ik hoor niets...

— Ik zal mij bedrogen hebben.

Daneel begon weer te vertellen en de vrouw luisterde met de meeste belangstelling naar de zogenaamde lotgevallen van haar echtvriend.

Eindelijk zei Daneel :

— Ik verbammel mijn tijd.

— Ja, het wordt laat... Ik zal het geld halen. Maar 't is toch onvoorzichtig op de weg met al dat geld...

— O! voor het geheel duister is, ben ik te Torhout en daar krijg ik gezelschap.

— Dat is beter.

— We zullen met tien soldaten naar Brugge rijden, loog de schelm.

— Dan haal ik het geld. Ik ben seffens terug.

Enige ogenblikken later was ze daar met goud en papier.

— 't Moet al goud zijn, sprak Daneel.

— Zijn assignaten niet goed ?

— Neen, citoyenne.

— 't Is toch geld der Fransen.

— 't Spijt mij, maar de meier spreekt toch ook van kronen.

— Ik zal dan al goud geven.

— Als 't u belieft, citoyenne.

— Maar de beurs zal zwaar wezen.

— Toch niet te zwaar. Torhout ik krijg mijn paard, dat ik heb gelaten daar om te laten beslaan.

— Ha ! dat is beter, ik kom seffens terug.

De vrouw keerde dan weer met het overige der som in goud.

Daneel telde alles na.

— In orde, zei hij. Och ! citoyenne, dit geld is niet verloren. Ge krijgt alles terug... want c'est une formalité... Merci voor uw goedheid... ik ben weer kloek...
Bonsoir.

Daneel vertrok, de beurs onder zijn mantel verbergend.

Buiten 't dorp ontmoette hij zijn twee makkers, die reeds op hem wachtten.

— Hewel ? vroeg hij.

— Gelukt... wij hebben nog al wat gestolen.

— De juwelen ?

— We hebben ze.

— Goed, de baas zal tevreden zijn.

— Hebt gij het geld ?

— Ja. Langswaar zijt ge binnengeraakt ?

— Langs achteren. 't Was gemakkelijk. De achterdeur was open. Overdag verwacht men geen dieven, niet waar ? We zijn stil naar boven gegaan.

BAKELANDT

De zaak
SCHUIJERS-DEK

— De vrouw hoorde u toch, viel Daneel in. Maar ik kon het haar uit 't hoofd praten.

— Ik stootte tegen een stoel. We zagen nog al voorwerpen van waarde, goud en zilver. De juwelen vonden we in een kas, waarop de sleutel stak...

— Maar wat deedt ge toen de vrouw om geld ging ?

— Dat heeft ze boven niet gehaald. Ik geloof eer in de kelder.

— Ah, de meier zal zijn geldkas in de kelder onder een blauwe steen hebben. Enfin, onze zaak is geslaagd. Ik heb mijn rol van Frans soldaat goed gespeeld.

— Ja, we hoorden u druk babbelen.

— Onze baas durft toch veel !

—Hij is stout! Wat zullen ze te Meerhem raar op hun neus zien, als ze alles weten.

— Ja, ik zou daar willen bij zijn !

— Onze baas wil dien Cartouche overbluffen.

— Die ziet er anders ook nog al dapper uit.

— Hij heeft stoute stukken uitgehaald. Mannen, met twee zulke aanvoerders als Bakelandt en Cartouche zullen we nog rijk worden.

Aldus babbelend spoedden de rovers zich voort. En ze gevoelden zich pas veilig toen ze het dichte bos bereikt hadden.

Nu konden ze rustiger stappen, want de vervolgers — zo er vervolgers waren — zouden zich in 't dichte woud niet wagen.

THE GREAT BRITISH
MAPS
PUBLISHED BY
HAKELANDT

JAN VAN CONTICH
JOHAN VERDIJCK

DE BENDE VAN
BAKELANDT

Deel I

ANTWERPEN
UITGEVERSFIRMA L. OPDEBEEK

1955